veekuulikeste sajust. Varsti oli loss kui merre ehitatud, kuhu kõrgemad maaribad viisid veel sildadena. Lossi käigud täitusid ruttu varju otsivaist putukatest, ja printsess võttis vastu hädalisi, kes olid pääsenud uppumisest.

Vesi näis ähvardavat juba isegi lossi, ujutades alumisi puujuurte vahelisi lohukesi veega. Viimaks pikkamööda vähenes sadu. Lehed ja rohulibled vajusid veepiiskade raskuse all. Lehtedest langes alla veekuule, tekitades tasast helisevat kuminat. Suuri säravaid lombikesi nagu tillukesi järvi oli rohumets täis. Vesi vajus kiiresti, imbudes tillukeste liivaterakeste vahele.

Doktor Krookuse ja Anle pulmad.

Rõõmsalt ärkas teisel hommikul Rohelise Päikese Maa. Särasid läikivais, rippuvais vesipärles rohumetsa lehekesed ja õied, kaldudes veetilga raskuses veidi kummargile. Vihmas olid hukkunud paljud putukad, põrnikad ja liblikad, kellel küllalt kaitset ei olnud suure veeuputuse ajal. Loss oli põgenejatest tühjenenud, kes rõõmsalt olid kadunud sooja ärkavasse hommikusse.